

A szalagavató szokása

A szalagavatás szertartása hosszú múltra tekint vissza. Ez a ceremónia is Selmecebányáról származik, mint megannyi diákélettel kapcsolatos szokás. Ott még VALETÁLÁSnak nevezték. A kifejezés a latin nyelvből ered: „Valete!” – kiáltották a végzősök a kisebbeknek: „Éljetek boldogul!”. A diákok az utolsó tanév második félévére váltak jogosulttá a végzős szalag viselésére, és akárcsak ma, ott is egy ünnepség keretein belül adták át a végzősöknek ezeket. A rendezvény menete is nagyon hasonló volt a napjainkban szokásoshoz. Az úgynevezett szalagszenteléssel kezdődött: az időközben elsötétült teremben a valétások felhelyezték a tenyérnyi, zöldes árnyalatú, általában selyemből készült szalagjaikat. Itt kell megjegyezni, hogy kétféle valétaszalag létezett: rövid karszalag, és egy aranyrojtos – monogrammal és évszámmal –, melyet a diákoknak a vállukon kellett hordaniuk.

Selmecebánya 1725-ben

A valétamenetet a legidősebb diák nyitotta, egy hosszú botra kötözött tölgyescokrot víve, az őt követőknek csak a kalapjuk mellett volt némi tölgylomb. Az ottani szokások szerint ezután fáklyásmenet kísérte a végzősöket a városkapuig, majd szimbolikusan fenékbe rúgták a végzősöket, ezzel is tudtukra adván, hogy már nincs itt helyük. Innen a valéták egyenesen a Vigadóba vonultak, ahol is egy grandiózus bál zárta az ünnepélyt. (A soproni erdőmérnök napjainkban is ezen bált Valétabálnak nevezik.) Előfordult, hogy a végzősök gyűrű-, valamint kupaavató esteket rendeztek, melyek szintén a tanulmányok befejezésének közeledtére figyelmeztették az egybegyűlteket.

A maradók pedig tanácsokkal, baráti szavakkal köszöntek el a búcsúzóktól.

Valétálás Sopronban, amikor a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki, Faipari mérnöki és Közgazdaság-tudományi Karának végzős hallgatói elbúcsúznak az egyetemtől és a várostól